

یونس نبی

۱ کلامِ خُداوند دَ یونسِ باچه آمیتای نازلِ شُدِه گُفت: ۲ ”باله شو، دَ نینوا، دَمزُو شارِ کتِه بورُو و دَ خِلافِ مردُم شی جارِ بَرَن، چراکه شرارتِ ازوا دَ حُضورِ مه باله آمده.“

۳ لیکن یونسِ باله شد که از حُضورِ خُداوند سُونِ شارِ تَرشیشِ دُوتا کُنه. اوخته او دَ بندرِ یافا رفته یگِ کِشتی ره پیدَا کد که سُونِ تَرشیشِ مورفت. او کرایه کِشتی ره دده دَ کِشتی سوار شد تا قد ازوا سُونِ تَرشیشِ بوره و از حُضورِ خُداوند دُور بشه.

۴ مگم خُداوند یگِ بادِ تَند ره دَ بله دریا رَبی کد و دریا سخت طوفانی شد، دَ اندازِه که قریب بُود که کِشتی میده شنه. ۵ کِشتی وانا ترس خورد و هر کدم شی دَ پیشِ خُدایِ حُو داد-و-فریاد کد و اونا بارِ کِشتی ره دَ مَنِه دریا پورته کد تا کِشتی ره سُبک کنه. دَمزُو غیت یونسِ دَ تینه حصه کِشتی تاه شدد و دراز کشیده سخت خاو رفتد. ۶ اوخته مسؤلِ کِشتی دَ دیرِ ازو رفت و دز شی گُفت: ”تُو ره چی شُدِه که ای رقم خاو کد؟“ باله شو و دَ پیشِ خُدایِ حُو داد-و-فریاد کُو! شاید خُدایِ تُو مو ره یاد کُنه و مو از بَینِ نَروی.“

۷ کِشتی وانا قد یگدیگه حُو گُفت: ”بییدِ پشک پورته کنی تا معلوم شنه که ای بلا از خاطرِ کی دَ سرِ مو آمده.“ پس اونا پشکِ آندخت و پشک دَ نامِ یونسِ بُر شد. ۸ اوخته اونا از شی پُرسان کد: ”دز مو بُگی که امی بلا از خاطرِ کی دَ سرِ از مو آمده؟ تُو چی کاره آستی؟ از کجا آمده؟ و از کدم مردُم آستی؟“

۹ یونسِ دزوا گُفت: ”ما عبرانی آستُم و خُداوند، خُدایِ آسمونا ره پرستش مومم، خُدایِ ره که دریا و خُشکی ره خَلق کده.“

۱۰ اونا غدر ترس خورد و از شی پُرسان کد: ”چرا امی کار ره کدی؟“ چون اونا میدنست که یونس از حُصُورِ خُداوند دُوتا کده، چراکه او قد ازوا نقل کده بُود.

۱۱ دَ حالیکه طوفان دَ بله دریا کلو شُده مورفت، اونا از یونس پُرسان کده گُفت: ”مو دَ حق تُو چیز کار کُنی تا دریا بلده مو آرام شُنه؟“

۱۲ یونس دزوا گُفت: ”مره باله کده دَ دریا پورته کُیید و دریا بلده شُمو آرام موشه؛ چون ما میدنم که ای طوفانِ سخت از خاطرِ ازمه دَ سر شُمو آمده.“

۱۳ کِشتی وانا سخت کوشش کد که کِشتی ره سون خُشکی بُره، مگم ننتنست، چراکه دریا دِیگه ام دَ خُلافِ ازوا طوفانی موشد. ۱۴ اوخته اونا دَ پیشِ خُداوند داد-و-فریاد کده گُفت: ”ای خُداوند، نیل که از خاطرِ زندگی امزی آدم مو از بین بوری و خُونِ بے گناه ره دَ گردون مو نکو، چون تُو، ای خُداوند، هر کاری که بخاهی انجام میدی.“

۱۵ پس اونا یونس ره باله کده دَ دریا آندخت و خُشمِ دریا آرام شُد. ۱۶ اوخته کِشتی وانا از خُداوند کلو ترس خورد و بلده خُداوند قُربانی تقدیم کده دَ گردون خُو نذر گرفت.

۱۷ دَمَزو غَیت خُداوند یگ ماهی کنه ره رِبی کد که او یونس ره قُورت کد و یونس سِه شاو و سِه روز دَ کوره ماهی مند.

۲ ۱ اوخته یونس از منِه کوره ماهی دَ پیشِ خُداوند دُعا کده ۲ گُفت:

”دَ وختِ مُشکِلاتِ خُو خُداوند ره کوی کدم

و او دَ داد مه رسید؛

از کوره عالمِ مُرده ها ناله-و-فریاد کدم، ای خُداوند
و تُو آواز مره شنیدی.

۳ تُو مره دَ چُفُوری دَ دِلِ دریا ها پورته کدی
و سبیل گرد مره گرفت؛

تمامِ طُغیانِ آوها و جلپه های تُو از سر مه تیر شُد.

۴ ما قد خُو گُفتم،

ما از نظر تو اُفتدیم^a

چطور میتنم که خانه مُقدّس تو ره بسم بنگرم؟

^۵ آو ها مَره پوشند دَ اندازه که جان مَره بگیریه،

عَوچی مَره گرد گیره کد و

علف های دریا دَ گردِ سر مه پیچ خورد.

^۶ تا بُنیادِ کوه ها تاه رفتم

و زمی بلده همیشه مَره دَ بند های خُو گرفت.

لیکن تو، آی خُداوند، خُدای مه، مَره از زندگی مَره از چُقوری بُر کدی.

^۷ وختیکه جان مه دَ وجود مه بیحال شد،

آی خُداوند، ما تو ره یاد کدم؛

اوخته دُعای مه دَ پیش تو دَ خانه مُقدّس تو رسید.

^۸ کسای که بُت های باطل ره پرستش مونه،

اونا وفاداری خُو ره ایله موكنه،

^۹ لیکن ما قد آوازِ شکرگزاری بلده تو قربانی مونم

و نذر خُو ره ادا مونم.

نجات از طرفِ خُداوند آسته.

^{۱۰} اوخته خُداوند دَ ماهی امر کد و ماهی یونس ره دَ خُشکی قی کد.

^۱ اوخته کلامِ خُداوند دَفِعه دوّم دَ یونس نازل شده گفت: ^۲ ”باله شو، دَ نینوا،

دَمَرُو شارِ کُته بورُو و پیغامی ره که ما دَز تو موكم، دَ اُونجی جار بزن!“

^۳ اوخته یونس باله شد و دَ مطابقِ امرِ خُداوند دَ نینوا رفت. نینوا یگ شارِ عَدَر کُته

بود که سه روز پیده روی کار دشت. ^۴ یونس دَ شار داخل شده یگ روز پیده روی کد

و جار زده گفت: ”بعد از چل روز نینوا سرنگون موشه!“

^a ۲:۴ دَ زبون عبرانی «از پیش چیم تو رانده شدیم» نوشته یه.

۵ مردُم نینوا دَ خُدا ایمان آورَد و روزه اعلان کده پگ شی از ریزه تا کنه پلاس پوشید .
 ۶ وختیکه پادشاه نینوا ازی توره خبر شُد، اُو از تَخت خُو باله شُدِه چَپَن پادشاهی ره از
 جان خو بُر کد و پلاس پوشیده دَ بِلِه خَگِشتر شِشت .^۷ اوخته پادشاه دَ نینوا یگ فرمان
 صادر کده گُفت: ”پادشاه و کنه کلونای شی اینی رقم امر مونه: هیچ انسان و حیوان،
 دَ شُمولِ گله و رمه، چیزی ره دَ دان خُو نَزَنه؛ نَه نان بُخوره و نَه آو وچی کنه .^۸ انسان
 ها و حیوانا باید پلاس بپوشه و دَ پیش خُدا سخت عذر-و-زاری کنه . پگ مردُم راه های
 بد خُو و ظلمی ره که از دِستِ ازوا سر میزنه ایله بدیه .^۹ کی میدنه، شاید خُدا از قار
 خُو پس تاو بُخوره و از شِدَتِ خُشم خُو تاه ببیه تاکه مو نابود نشنی .”

۱۰ وختی خُدا اعمالِ ازوا ره دید که اونا راه های بد خُو ره ایله کده، خُدا از قار خُو
 پس تاو خورد و بلای ره که گُفته بُود دَ سرِ ازوا میره، اُو ره دَ سرِ ازوا نورد .

۴
 ۱ مگم ای کار کلو بد یونس آمد و اُو سخت قار شُد .^۲ اوخته اُو دَ پیش خُداوند
 دُعا کده گُفت: ”ای خُداوند، آیا امی چیز ره وختیکه ما هنوز دَ ملک خُو بُودُم،
 نَگُفتم؟ امزی خاطر بُود که ما دَ شروع سُون ترشیش دوتا کدم، چون میدنستُم که تُو خُدای
 رَجیم و بخشنده آستی، دیر قار موشی و پُر مُحَبَتِ آستی و از ری کدونِ بلا-و-مُصِیبت
 دِست میکشی .^۳ و آلی ای خُداوند، جان مره بگِیر، چون بلده مه مرگ از زندگی کده
 بهتر آسته .”^۴ اوخته خُداوند دَزُو گُفت: ”آیا بلده تُو خُوب آسته که قار شنی؟“

۵ اوخته یونس از شار بُرو رفته دَ یگ جای دَ شرقِ شار شِشت و بلده خُو یگ چَپری
 جور کده دَ تی سایه شی شِشت تا بنگره که دَ سرِ شار چی مییه .

۶ دَمَزُو غَیبت خُداوند-خُدا یگ کاڈو ره سوزدلجی کد تا جُلنگای شی دَ بِلِه چَپری یونس
 بُر شَنه و دَ سر شی سایه کنه و اُو ره از ناراحتی شی آسوده کنه . پس یونس بخاطرِ
 امزُو گیاه کلو خوش شُد .^۷ مگم روزِ دِیگه شی دَ وختِ روز واز شُدو خُدا یگ کِرم ره
 رَبی کد که کِرم بیخِ امزُو گیاه ره زَد و اُو خُشک شُد .^۸ وختیکه آفتو بُر شُد خُدا یگ

تفت باد ره از طرفِ شَرَقِ رَبِی کد و آفتَو دَ سِرِ یونسِ زَد، دَ اندازِه که اُو بیحال شُد و دَ مُردون خُو راضی شُدِه گُفت: ”بلدِه مه مَرگ از زندگی کده بهتر آسته.“

۹ اوخته خُدا دَ یونسِ گُفت: ”آیا بلدِه تُو خُوب آسته که از خاطرِ خُشک شُدونِ یگ گیاه قار شُنی؟“ یونسِ گُفت: ”آره، باید تا حدِ مَرگ قار شُنم.“

۱۰ خُداوند گُفت: ”دَل تُو بلدِه گیاهی سوخت که دَ بلِه شی زَحمت کشیده بُودی و نَه اُو ره کاله کده بُودی؛ اُو دَ یگ شاو پَیدا شُد و دَ یگ شاو از بَین رفت. ۱۱ پس آیا دَلِ ازمه بلدِه نینوا، بلدِه امزُو شارِ کُته نَسوزه که دز شی کلوتر از یگ صد و بیست هزار نفر و جُود دَره که دِستِ چَپ و راست خُو ره فرق نَمیتنه و حیوانای کلو ام دَ اُونجی آسته؟“